

**НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
ПРИ ПРЕЗИДЕНТОВІ УКРАЇНИ**

**ОДЕСЬКИЙ РЕГІОНАЛЬНИЙ ІНСТИТУТ
ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ**

**РЕФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОГО
УПРАВЛІННЯ ТА АДМІНІСТРУВАННЯ:
ТЕОРІЯ, ПРАКТИКА, МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД**

*Матеріали
Всеукраїнської науково-практичної конференції
за міжнародною участю*

28 жовтня 2016 року

Одеса – 2016 – Odessa

УДК 351:342.5(061.3)

Р 45

ББК 67.301я73

Редакційна колегія:

Іжа М. М. – д.політ.н., проф.

Ахламов А. Г. – д.е.н., проф.

Балабаєва З. В. – д.філос.н., проф.

Безверхнюк Т. М. – д.держ.упр., проф.

Колісніченко Н. М. – к. держ.упр., доц.

Корвецький О. Д. – к.мед.н., доц.

Красностановова Н. Е. – к.е.н., доц.

Кривцова В. М. – к.і.н., доц.

Марущак В. П. – д.держ.упр., проф.

Надолішній П. І. – д.держ.упр., проф.

Пахомова Т. І. – д.держ.упр., проф.

Пігарєв Ю. Б. – к.ф.-м.н., доц.

Попов С. А. – д.держ.упр., доц.

Приходченко Л. Л. – д.держ.упр., проф.

Саханенко С. Є. – д.держ.упр., проф.

Свірін М. Г. – к.політ.н., доц.

Якубовський О. П. – к.і.н., проф.

Рекомендовано до друку Вченою радою
Одеського регіонального інституту державного управління
НАДУ при Президентіві України.
Протокол № 206/8-8 від 18 жовтня 2016 року.

Р 45 **Реформування** публічного управління та адміністрування: теорія, практика, міжнародний досвід : матеріали Всеукраїнської наук.-практ. конф. за міжнар. участю. 28 жов. 2016 р. – Одеса : ОРІДУ НАДУ, 2016. – 428 с.
ISBN 978-966-394-082-3

Матеріали публікуються в авторській редакції

ББК 67.301я73

ISBN 978-966-394-082-3

© ОРІДУ НАДУ
при Президентіві України, 2016.

визначені види соціальних послуг, які являють собою комплекс правових, психологічних, освітніх, медичних, реабілітаційних та інших заходів, спрямованих на окремі соціальні групи чи індивіди, які перебувають у складних життєвих умовах і потребують сторонньої допомоги, з метою поліпшення або відтворення їх життєдіяльності, соціальної адаптації та повернення до повноцінного життя.

Таким чином, поняття «публічні послуги» у нормативно-правових актах ще не визначено, тому постає необхідність законодавчого закріплення визначення публічних послуг. І це можливо досягти через прийняття закону про публічні послуги та стандарти надання публічних послуг в Україні.

Список використаних джерел.

1. Концепція розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади: розпорядження Кабінету Міністрів України від 15 лютого 2006 р. №90 – р. [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua>.

2. Лист Міністерства юстиції України щодо надання роз'яснень термінів, які застосовуються у Законі України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо відповідальності за корупційні правопорушення» від 18 грудня 2009 р. № 967 – 0 – 2 – 09 – 22 [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua>

3. Про адміністративні послуги: Закон України від 6 вересня 2012 р. №5203 –VI [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua>.

4. Про захист прав споживачів: Закон України від 12 травня 1991 р. № 1023-XX [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua>.

5. Про оподаткування прибутку підприємств: Закон України від 28 грудня 1994 р. №334/94 [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua>.

6. Про соціальні послуги : Закон України від 19 червня 2003 р. № 966 [Електронний ресурс] Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua>.

ЧІСТЯКОВА ІРИНА МИКОЛАЇВНА

*завідувач кафедри правознавства
Одеського національного політехнічного університету, к.філос.н., доцент*

КРИВДІНА ІННА БОРИСІВНА

*доцент кафедри правознавства
Одеського національного політехнічного університету, к.і.н., доцент*

ПРАВОВИЙ СТАТУС ДЕРЖАВНОГО СЛУЖБОВЦЯ В УКРАЇНІ: ІСТОРИКО-ПРАВОВИЙ АНАЛІЗ

Одним із головних понять у системі державної служби є поняття «державний службовець». В Україні загальні засади діяльності та правовий статус державних службовців в основному визначені в Законі «Про державну службу». За часи незалежності нашої держави тричі приймалися закони з однойменною назвою – у 1993 р., 2011 та 2015 році. Детальний аналіз змісту зазначених нормативно-правових актів дає змогу прослідкувати зміни, що відбулися у визначенні обсягу основних прав та обов'язків державних службовців в Україні протягом більш ніж двадцяти років та визначити загальні тенденції у процесі їхнього розширення та законодавчого закріплення.

Так, у Законі України «Про державну службу» від 16.12.1993 № 3723-XII не містилося навіть чіткого нормативного визначення поняття «державний службовець», проте, спочатку у статті 10 зазначався перелік його обов'язків (додержання Конституції України та інших актів законодавства України; забезпечення ефективної роботи та виконання завдань державних органів відповідно до їх компетенції; недопущення порушень прав і свобод людини і громадянина; безпосереднє виконання покладених на них службових обов'язків, своєчасне і точне виконання рішень державних органів чи посадових осіб, розпоряджень і вказівок своїх керівників; збереження державної таємниці, інформації про громадян, що стала їм відома під час виконання обов'язків державної служби, а також іншої інформації, яка згідно з законодавством не підлягає розголошенню; постійне вдосконалення організації своєї роботи і підвищення професійної кваліфікації; сумлінне виконання своїх службових обов'язків, ініціатива і творчість у роботі), а вже потім у статті 11 – перелік прав (користуватися правами і свободами, які гарантуються громадянам України Конституцією та законами України; брати участь у розгляді питань і прийнятті в межах своїх повноважень рішень; одержувати від державних органів, підприємств, установ і організацій, органів місцевого та регіонального самоврядування необхідну інформацію з питань, що належать до їх компетенції; на повагу особистої гідності, справедливе та шанобливе ставлення до себе з боку керівників, співробітників та громадян; вимагати затвердження керівником чітко визначеного обсягу службових повноважень за посадою службовця; на оплату праці залежно від посади, яку він займає, рангу, який йому присвоюється, якості, досвіду та стажу роботи; безперешкодно ознайомлюватися з матеріалами, що стосуються проходження ним державної служби, в необхідних випадках давати особисті пояснення; просування по службі з урахуванням кваліфікації та здібностей, сумлінного виконання своїх службових обов'язків, участь у конкурсах на заміщення посад більш високої категорії; вимагати службового розслідування з метою зняття безпідставних, на думку службовця, звинувачень або підозри, здорові, безпечні та належні для високопродуктивної роботи умови праці; на соціальний і правовий захист відповідно до його статусу; захищати свої законні права та інтереси у вищестоящих державних органах та у судовому порядку) [1].

Закон України «Про державну службу» від 17.11.2011 № 4050-VI вже дає детальне визначення терміну «державний службовець» – це громадянин України, який займає посаду державної служби в державному органі, органів

влади Автономної Республіки Крим або їх апараті, одержує заробітну плату за рахунок коштів державного бюджету, крім випадків, визначених законом, та здійснює встановлені для цієї посади повноваження, безпосередньо пов'язані з реалізацією завдань та виконанням функцій державного органу або органу влади Автономної Республіки Крим щодо: підготовки пропозицій стосовно формування державної політики у відповідній сфері; розроблення, експертизи та/або редагування проектів нормативно-правових актів; надання адміністративних послуг; здійснення державного нагляду (контролю); управління державним майном або майном, що належить Автономній Республіці Крим, державними корпоративними правами; управління персоналом державних органів, органів влади Автономної Республіки Крим або їх апарату; реалізації інших повноважень відповідного органу (стаття 1) й на перше місце ставить його права, які в цілому збігаються зпереліком, що містив попередній нормативно-правовий акт. Новаціями у зазначеному питанні було, зокрема, проголошення права на підвищення рівня професійної компетентності за рахунок державних коштів та окремим пунктом закріплення права на відпустку, соціальне та пенсійне забезпечення відповідно до закону (стаття 10). Серед обов'язків, що з'явилися у державного службовця, слід назвати такі: з повагою ставитися до державних символів України, додержуватися вимог законодавства у сфері запобігання та протидії корупції, запобігати виникненню конфлікту інтересів під час проходження державної служби, додержуватися правил внутрішнього трудового розпорядку відповідного державного органу, підвищувати рівень своєї професійної компетенції (стаття 11). Також висувалися вимоги до політичної неупередженості державного службовця (стаття 13) та детально прописувався захист права доступу до державної служби та прав державного службовця (стаття 14) [2].

Чинний Закон України «Про державну службу» від 10.12.2015 № 889-VIII крім більш скороченого визначення поняття «державного службовця» як громадянина України, який займає посаду державної служби в органі державної влади, іншому державному органі, його апараті (секретаріаті), одержує заробітну плату за рахунок коштів державного бюджету та здійснює встановлені для цієї посади повноваження, безпосередньо пов'язані з виконанням завдань і функцій такого державного органу, а також дотримується принципів державної служби (стаття 1), розширив перелік його прав, зокрема, надавши право на участь у професійних спілках з метою захисту своїх прав та інтересів, також на участь у діяльності об'єднань громадян, крім політичних партій у випадках, передбачених цим Законом (стаття 7). Новими обов'язками стало наступне: поважати гідність людини; обов'язково використовувати державну мову під час виконання своїх посадових обов'язків, не допускати дискримінацію державної мови і протидіяти можливим спробам її дискримінації; надавати публічну інформацію в межах, визначених законом (стаття 8).

Таким чином, аналіз змісту вищезазначених Законів дає змогу стверджувати, що перелік основних прав та обов'язків державного службовця, що в основному визначають його правовий статус, в цілому не зазнав кардинальних змін з моменту прийняття першого Закону України «Про державну службу» у 1993 році. Проте, він коригувався наступними нормативно-правовими актами у 2011 та 2015 роках з урахуванням потреб та викликів часу й на теперішній момент відображає сучасні тенденції у правовому регулюванні діяльності державного службовця України: обов'язкове дотримання вимог антикорупційного законодавства, постійне підвищення рівня професійної компетенції та удосконалення організації службової діяльності, а також сприяння проведенню адміністративної реформи в Україні.

Список використаних джерел.

1. Про державну службу: Верховна Рада України; Закон від 16.12.1993 № 3723-XII // Офіційний сайт Верховної Ради України: Законодавство України. Електронний ресурс: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/3723-12>
2. Про державну службу: Верховна Рада України; Закон від 17.11.2011 № 4050-VI // Офіційний сайт Верховної Ради України: Законодавство України. Електронний ресурс: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/4050-17>
3. Про державну службу: Верховна Рада України; Закон від 10.12.2015 № 889-VIII // Офіційний сайт Верховної Ради України: Законодавство України. Електронний ресурс: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/889-19>

ШАЛГУНОВА СВІТЛАНА АПОЛЛІНАРІВНА

професор кафедри кримінального права та кримінології Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ, к.ю.н., доцент

ВПЛИВ ПРАВОВИХ ТЕРМІНІВ НА ЯКІСТЬ ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ ПОЛІЦІЇ ТА ПИТАННЯ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ОСІБ, ЯКІ НАДАЮТЬ ПУБЛІЧНІ ПОСЛУГИ

Можливість отримати доступ до правосуддя кожному громадянину країни висувається в якості однієї із обов'язкових умов входження України до європейського простору. Скасування певних видів кримінальної відповідальності, її гуманізація, – все це вимоги європейського співтовариства до української держави. Однак, якщо звернути більш детально увагу на судову практику та правоохоронну діяльність, виконання зазначених умов стає проблематичним.

Перш за все, необхідно зазначити, що в українському законодавстві закладено вибухівку загальмованої дії. І небезпека такої ситуації полягає у руйнуванні діяльності правоохоронних органів, у першу чергу. Так, з 2012 року чинне кримінально-процесуальне законодавство містить масу суперечностей та неузгодженості з іншими законодавчими актами, що регламентують правоохоронну та правозастосовну діяльність у сфері кримінального правосуддя. Уже сама назва кодексу «Кримінальний процесуальний кодекс України» (2012 рік) перебуває у протистоянні та протиріччі з чинним Кримінальним кодексом України (2001 року). Не може документ (кримінально-процесуальний закон), що засновується на нормах фундаментального матеріального права (кримінального права) мати в назві термін «кримінальний». Закладені в чинний КПК України поняття «кримінальне правопорушення», «кримінальне провадження» суперечать не лише нормам в самому КПК, а й нормам чинного кримінального законодавства та здорового глузду у тому числі.